

ΠΑΝΔΩΡΑ.

15 ΜΑΡΤΙΟΥ, 1855.

ΤΟΜΟΣ Ε΄.

ΦΥΛΛ. 120.

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ.

(1 5 7 2)

(Ex του Γαλλικού)

(Συνέχεια. Ἰδε φυλλίδ. ΡΙΘ΄.)

—ο—

Β΄. ΤΟ ΣΥΝΟΗΜΑ.

— Ποῦ πηγαίνομεν; ἠρώτησεν ὁ Ἰάκωβος Σαβραϊ, κατὰ τῆς μέσης καὶ τοῦ ὕπνου τοῦ ὁποίου μάτην ἐπάλασεν ὁ δροσερὸς τῆς νυκτὸς ἀήρ. Ποῦ εἶμεθα; προσέειπε, δισταζὼν περὶ τῆς διευθύνσεως ἣν ἐμελλε νὰ λάβῃ.

— Πηγαίνομεν πρὸς ὕπνον, φαντάζομαι ὑπέλαβεν ὁ Ἰδὸς Δε-Κουρσῶν, ὅστις ἠναγκάζετο νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν συνοδοιπόρον του, φόβῳ μὴ πέσῃ κατὰ γῆς ἀπεκεκοιμημένος. Εὕρισκόμεθα πλησίον τοῦ Λού-

ερου, δυσκολεύομαι ὅμως νὰ διακρίνω τὸ σταυροδρόμιον τοῦτο.

— Ἐάν ἀπεργώμεθα διὰ νὰ κοιμηθῶμεν θέλομεν κερδίσει, σύντροφε, κάμποσα βήματα, ἐξαπλούμενοι ἐδῶ ἐπὶ τοῦ σάκητος τοῦτου.

— Ποίου σάκητος; ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ λιθοστρώτου; εἶναι ὀλιγώτερον μαλακὸν κλίνης νοσοκομείου, καὶ εἰς τοὺς ἐπαίτας ἐμπρέπει νὰ κοιμῶνται ἐπὶ τῶν ἁδῶν.

— Εἰς τὴν πίστιν μου ἔχασες τὸ γούστον σου! ὑπετονθάρυσεν ὁ Ἰάκωβος, ὀλισθήσας κατὰ τῆς γῆς. Τὸ ἐπ' ἐμοὶ λίαν ἐντιμὸν εὕρισκω τὴν κλίνην αὐτήν.

— Σήκω, Κύριε Σαβραϊ, σὲ παρακαλῶ, διὰ τὴν τιμὴν σου! . . . Ἐάν τις σὲ ἰδῇ!

— Καὶ ὁ βασιλεὺς ἄς μὲ εἶλεπε! ἀπεκρίθη ὁ εὐπατριδὴς μεθυσμένος καὶ ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου μένων.

— Ἐάν ἵππος ἢ ἀμαξία διέλθῃ ἐντεῦθεν θέλεις καταπατήσῃ, χωρὶς οὐδὲ ἐν βάρσῃ νὰ δυνηθῆς νὰ εἰπῃς.

— Ὡ τὸν Θεὸν μου! θὰ εὐχαριτηθῶ πολὺ ἐάν ἵππεὺς χωριότης ἢ ἀμαξηλάτης μοῦ θραύσῃ μίαν ἢ δύο τῶν πλευρῶν. Βέλω ἐμεῖται κατ' αὐτοῦ ὅλην τὴν

ὄργην, ἣν συνήλεξα τῇ ἐσπέρᾳ ταύτῃ κατὰ τῶν μεθύσιων ἐκείνων, ὅτινες σὲ ὕβρισαν καὶ σὲ ἠπειλήσαν. . .

— Αὔριον τοὺς ἐπανευρίσκωκεν ἐν τῷ Πρωκλέρῳ. Ἄνάγκη ὅμως νὰ εὐρώμεν κλίνας ὅπως ὦμεν αὔριον εὐδιάθετοι καὶ ἀνδρείοι.

— Αὔριον λοιπὸν ἐν τῷ Πρωκλέρῳ ἐπανελάβον ὁ Ἰάκωβος Σαβεραϊ, ὅστις ἤδη δὲν ἐόλεπε καὶ μόλις ἤκουε καὶ ἐνόησε.

— Εἰς τὴν ψυχὴν μου, Κύριε Σαβεραϊ, δὲν δύναμαι νὰ σὲ ἀφήσω ἐξερῶντα τὸν οἶνον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

— Κοιμήσου λοιπὸν πλησίον μου. Ὁ κράσδατος εἶναι ἀρκούντως εὐρύς, ὅπως φέη καὶ τοὺς δῖω.

— Καὶ σὺ, Κύριε Σαβεραϊ, πῶς δύνασαι νὰ μὲ ἀφήσης περιπλανώμενον καὶ μόνον ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ἣν δὲν γνωρίζω;

— Διὰ τί λοιπὸν δὲν ὠμίλεις ἐξ ἀρχῆς τοιοῦτρόπως; ὑπέλαβεν ὁ Σαβεραϊ, ἀγωνιῶν ὅπως ἐγερθῆ καὶ ἠμιθιῆς ἐξ οἴνου σταθῆ ἐπὶ τῶν ποδῶν, τῇ βσηθείᾳ τοῦ Βρετανοῦ εὐπατριδοῦ ἐμπρός!

— Μπράβο! ἐπιστρέφεις ὅθεν ἤλθομεν! . . . Δὲν εἶναι καλὸν νὰ γνωρίσῃ ἕκαστος ἡμῶν ποῦ δευθύνεται;

— Θέλω σὲ ὀδηγήσει εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ ἐπειτα θὰ σοὶ εἶπω καλὴν ἐσπέραν καὶ καλὴν νύκτα.

— Ἐὰν εὐχαριστήσῃς ἀφήσατέ με νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Βέθιζυ, ὅπου μένει ὁ Ναύαρχος, καὶ αὔριον, ἅμα ἀνατελλούσης τῆς ἡμέρας, θέλω ἀνέλθει εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, ὅπου κατοικεῖ ἡ μήτηρ μου, διὰ νὰ τῇ ζητήσω τὰς ἐξιδουμήκοντα χιλιάδας φράγκων, ὅσας ἀπώλεσα παίζων μετ' ὑμῶν.

— Ἐβδομήκοντα χιλιάδας φράγκα; ἐρώνησεν ὁ Σαβεραϊ, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἀφήρουν τὴν ἐν τῷ παιγνιδίῳ εὐτυχίαν οἱ ἀτμοὶ τοῦ οἴνου. Δὲν εὐχομαι περισσότερα!

— Θέλετε τὰ λάβει, ἀπεκρίθη στενάζων ὁ Κουρσῶν; εἶναι σχεδὸν ἡ προῖξ τῆς ἀδελφῆς μου!

— Εἰς τὴν πίστιν μου! εἶναι ὡραία ἡ ἀδελφὴ σου! τὴν νυμφεύομαι!

— Δυστυχῶς δὲν σὰς περιέμενε, καὶ αὔριον νυμφεύεται εἰς ἓνα τῶν ἀνδρειοτέρων εὐπατριδῶν τῆς βρησκείας μας.

— Αὐποῦμαι, Κύριε Κουρσῶν; ὑπάρχων σύνοπλός σου ἐπεθύμουν νὰ γίνω καὶ ἀδελφός σου.

Ὁ Ἰάκωβος Σαβεραϊ ἐσύρετο ταλαντευόμενος ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Κουρσῶν καὶ ἀσθενῶς ἐπάλασε κατὰ τοῦ βακχικοῦ ὕπνου, ὅστις ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἀπέβαινε ἀκατάσχετος μᾶλλον καὶ ἐπιδητικώτερος. Ἐφαίνετο μὲν δαικνύων τὴν ὁδὸν εἰς τὸν Κουρσῶν καὶ ὀδηγῶν αὐτὸν εἰς τὸ παλάτιον Βέθιζυ, ἀλλὰ κυρίως ἐπαρέετο εἰς τὴν τύχην καὶ εἰς τὰ τυφλά, ἀκολουθῶν ἐκάστοτε τὴν προσπίπτουσαν αὐτῷ ὁδὸν καὶ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀποπλανώμενος ἐντὸς τοῦ δαιδάλου τῆς παλαιᾶς συνοικίας τοῦ Λουδῶρου.

Ὁ Διαμαρτυρούμενος εὐπατριδῆς, ὅστις ἐνόμιζεν, ὅτι

ἐμελλε νὰ φθάσῃ ὁσονούπω εἰς τὸ τέρμα του, ἐσύρετο καὶ αὐτὸς εἰς τὰς διαρκεῖς ταύτας καὶ ἀδιακόπους παρεκτροπὰς τοῦ δρόμου, οὐδόλως παρατηρῶν ταύτας· διότι ὑπῆρχε βεβουλισμένος εἰς βεβουλισμὸν σκυθρωπὸν καὶ ἐθάδιζε ὡς ὑπνοβάτης, χωρὶς νὰ σκεφθῆ οὐδέ, ὅτι ὀφείλει νὰ εὐρῆ τὴν διέξοδον οὐδέ, ὅτι ὀφείλει νὰ ἐξηγήσῃ πῶς δὲν ἐφάσεν εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Βέθιζυ. Ἐκ διαλειμμάτων ὅμως ἐστέναζε καὶ ἠσθάνετο τὰ δάκρυα ὑγραίνοντα τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ἡ παραφορὰ καὶ ἡ ἐξαψὶς τοῦ παιγνιδίου ἐπαυσαν, καὶ μετ' ὄλου τοῦ λογικοῦ του εὐρίσκατο ἡ ἠ ἀπέναντι ζημίας, ἣν δὲν ἠδύνατο νὰ πληρώσῃ εἰμὴ θυσιάζων τῆς ἀδελφῆς του τὴν προῖκα. Δὲν ὠμίλει λοιπὸν πρὸς τὸν Σαβεραϊ, ὅστις, ὠφελούμενος τῆς εὐκαρίας αὐτῆς, ἐκοιμάτο ὅπως ἐδύνατο, ρυθμίζων τὸ βῆμα του κατὰ τὸ βῆμα τοῦ ὀδηγοῦ του καὶ ἀφηνόμενος, οὕτως εἰπεῖν, εἰς ὄλιγας μηχανικὴν κίνησιν.

— Ἴδου εἰσέτι τὸ Λουδῶρον! ἐκραζεν ὁ Κουρσῶν, ὅστις, ἐξερχόμενος τῆς ὁδοῦ τοῦ Παλαιου Νομισματοκοπέου, εἰς τὸ μέρος ὅπου ὁ Ἡρβίκος Γ' ἐθήκε τὸν πρῶτον λίθον τῆς νέας γεσύρας τῷ 1578, διέκρινε τὸν Σαίναν πρὸ αὐτοῦ καὶ δεξιόθεν τὸ ἀνάκτορον τοῦ Μικροῦ Βουρβῶνου, τοὺς πύργους καὶ τὰς οἰκοδομὰς τοῦ Λουδῶρου, φωτιζομένας ὑπὸ σελήνης ὠχρᾶς, ἣν πυκνὰ νέφη ξανθόχρσα ἐκάλυπτον, ὡς σάββανον.

— Τὸ Λουδῶρον; εἶπεν ὁ Σαβεραϊ, ὅστις ὅμως δὲν ἐξύπνησεν ὀλοτελῶς, εἰ καὶ ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἀπὸ μιᾶς ἤδη ὥρας ἐστρέψαμεν τὰ νῶτα πρὸς αὐτό.

— Καὶ μόνοντοῦτο ἴδου τὸ ἔχομεν ἐμπροσθεν ἡμῶν, καὶ μοὶ φαίνεται, ὅτι οὐδόλως εἰμεθα πλησίον τῆς ὁδοῦ Βέθιζυ.

— Τὸ οἰκοδόμημα, ὅπερ ἐκλαμβάνεις ὡς τὸ Λουδῶρον, δὲν εἶναι ἄλλο, εἰμὴ τὸ παλάτιον Βέθιζυ, ὅπου κατοικεῖ ὁ Κ. Ναύαρχος.

— Τί; δὲν διακρίνεις τὸ Λουδῶρον; καὶ κατὰ τὴν γνώμην σας λοιπὸν ὁ ποταμὸς ῥεεῖ παρά τὴν ὁδὸν τοῦ Βέθιζυ;

— Ποῖος ἔχει θάμβωσιν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, σὺ ἢ ἐγώ; ὑπέλαβεν ἐπιμόνος ὁ Ἰάκωβος Σαβεραϊ, παραιτῶν τὸν βραχίονα, τὸν ὑποστηρίξαντα αὐτὸν μέχρι ταῦδε καὶ μακρυνόμενος μετ' ἄνισα βήματα πρὸς τὸ Λουδῶρον. Ἀπερχομαι νὰ ἐρωτήσω τὸν βασιλέα, ἐὰν τιῶντι τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο, ὅπερ βλέπω, δὲν εἶναι τὸ Λουδῶρον.

— Ἐγὼ λοιπὸν πρέπει νὰ τὸν ὀδηγήσω, ἔκραζε καθ' ἑαυτὸν ὁ Κουρσῶν, ὅστις διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐζήτησε νὰ εὐρῆ τὸν δρόμον του· ἀφῆσε τὸν νοῦν του εἰς τὸν πυθμένα τῆς φιάλης.

— Ἄ! κλέστη! Ἄ! προδότα! ἐκραύγασεν ὁ Σαβεραϊ, ὅστις ἐν τῇ καρκινικῇ πορείᾳ του ἐκτύπησε κατὰ τοῦ τοίχου οἰκίας τινος καὶ ἐμποδίσθη ἀπὸ τὸ κώλυμα τοῦτο, ὅπερ ἐπίστασε ζῶν καὶ ἐχθρὸν. Θέλω σοὶ δείξαι τί εἶναι τὸ ζῆφος μου!

— Σαβεραϊ, φίλε μου, εἶπεν ὁ Κουρσῶν, πορευόμενος πρὸς αὐτὸν καὶ ἐμποδιζὼν αὐτὸν νὰ σύρῃ τὸ ζῆφος· μεῖνε πρὸς στιγμὴν ἐδῶ ἕως οὗ ἐρευνήσω τὴν

ὁδὸν βέλω ἐπανέλθει ἅμα ἂν εὔρω τινα, ὅπως ὀδηγήσῃ ἡμᾶς.

— Ἀδελφεῖ ἐν ὄπλοις! ἐναγκαλίστητε με! ὑπερνήριστεν ὁ Σαβεραϊ, ὅστις μόλις ἀπώλεσε τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἔπεσεν ἐκτάλην πρὸ τοῦ τείχους, παρασκευαζόμενος νὰ κοιμηθῇ ἕως τῆς ἐπαύριον. Ἄς πῖωμεν ἀκόμη, ἄς πῖωμεν, ἄς πῖωμεν, ἄς πῖωμεν! . . .

— Εἰς τὸ ἀνάθεμα τὸ κρασί! πρέπει νὰ τὸν μεταφέρωμεν εἰς τὴν κλίνην σου. . . Δὲν δύναμαι νὰ φυλάξω αὐτὸν δι' ὅλης τῆς νυκτὸς παραμένων ἐδῶ. Ἐάν τις ἀστὸς ἐφαινετο. . . Οὐδεὶς! ὅλος ὁ κόσμος κοιμάται. . . ἐκτὸς ἴσως τῶν κλεπτῶν καὶ τῶν περιπόλων. . . Ἀκούω κάτωθεν ἐκεῖ ἄνδρες διαβαίνοντας. . .

Ὁ Λογαγὸς Λύσς, ὅστις ἐμελλε νὰ με ὀδηγήσῃ εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Ναυάρχου δὲν κρατεῖ οὐδ' αὐτὰς τὸν λόγον του.

Ὁ Ἰβὲς Κουρσῶν ἠθέλησε νὰ πλησιάσῃ τὰ πρόσωπα, ἅτινα δὲν ἔβλεπε μὲν, ἀλλ' ἤκουσε μακρόθεν ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος τοῦτο, ἀλλ' ὁ ὄρονθος τῶν βηματισμῶν καὶ τῶν φωνῶν, ὅστις τὸν ὠδήγησε, ἔπαυσεν ὁλοτελῶς, ὅτε περιεπλέχθη εἰς στενάς καὶ λαθυρινώδεις ὁδοὺς, τὰς παρὰ τῆ Ἄρσ-Μαριῶν. Ἐκρεμῶντο κανδύλαι ἐπὶ τῶν παραθύρων τῶν οἰκιῶν, αἱ ὁδοὶ δ' αὐταί, αἱ συνήθως τὸσον σκοτειναί, ἐρωτίζοντο κάλλιον ἢ ἐν μεσημβρία πληρεστάτη, ἀλλὰ συνάμα ὑπῆρχον ἐρημὸι καὶ σιωπηλαί, ὡς οὐδέποτε. Ἐκ διαλειμμάτων θύρα τις ἠνοίγετο καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς ἐκβαίνων φάσμα ἐξηλείφετο αὐθαρῆς. Ὁ Κουρσῶν ἐφώναζεν, ἀλλ' οὐδεμίαν ἐλάμβανεν ἀπάντησιν. Ἀπαξ μόνον διέκρινε ἀρεθούσιον ἐπὶ τῶν ὤμων ἀνδρὸς, ἐξεκλόντος οἰκίας πινος καὶ ὑπεκφυγόντος χωρὶς πᾶν νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν πρόσκλισιν του. Ἀπεπειράθη νὰ ἐξυπνίσῃ ἔμπορον τινα ἐν τῷ καταστήματι του· ἐκτύπησε βιαίως τὰ παραθυρόφυλλα διὰ τῶν χαραγῶν τῶν ὁποίων διέκρινε φῶς· ἀλλὰ τὸ φῶς ἐσθίθη καὶ τὸ μαγαζεῖον ἔμεινε κεκλεισμένον καὶ ἄφρονον. Ἡλπίσε μολοντοῦτο νὰ ἀπαντήσῃ περιπόλος τις. Κατὰ τὴν νύκτα ὅμως αὐτὴν ἢ περιπόλος οὐδαμῶς ἐφαινετο, καὶ οἱ κλητῆρες, οἵτινες κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἦσαν ἰσάριθμοι τῶν περιπόλων στρατιωτῶν, ἐκρατήθησαν κεκλεισμένοι εἰς τὰς Αὐλὰς τῶν θαυμάτων (Cours des Miracles).

Ἐσκόμινε τὴν πρώτην μετὰ μεσονύκτιον ὥραν τὸ ὠρολόγιον τοῦ Παλατίου, ὅτε ὁ Βρετανὸς εὐπατριδὴς, ἀποθαρβύνθεις τῶν ἀνωφελῶν ἐρευνῶν του, βραδύ ἐπέτρεφεν ἐπὶ τὰ ἴχνη αὐτοῦ καὶ βλέμμα ἐταστικὸν εἰσέτι ἔρριπτεν ἐπὶ τῶν αὐτῶν ὁδῶν πρὶν ἢ φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον, ὅθεν ἀνεχώρησε. Εὐρίσκειτο ἤδη ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ, εἰς τὴν ἄκρην τῆς ὁδοῦ τοῦ Παλαιοῦ Νομισματοκοσπείου· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εὔρε τὸν Σαβεραϊ, ὃν εἶχεν ἀρήσει αὐτοῦ κοιμώμενον, ἐνόμισε πρὸς στιγμὴν, ὅτι ἀπεπλανήθη καὶ ὅτι δὲν ἐφθασεν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ. Ἡ ὄψις τοῦ Λούδρου, ὅπερ διέκρινεν ἐν τῷ μέσῳ εἶδος ὁμίχλης, τὸν ἐμπόδισε νὰ ζητήσῃ ἄλλως τὸν τόπον, ὅπου εἶχεν ἀρήσει τὸν συνοδοιπόρον του. Ἐφώνησεν ἐπαελημένως τὸ ὄνομα του, παρήλλαξε τὰς πρώτας οἰκίας, τὰς ἐπὶ τῆς ἀμυώδους ὄχθης

ὠκοδομημένας καὶ ἐφθασεν ἀκριβῶς εἰς τὴν θέσιν, ὅπου ὁ Σαβεραϊ ἀπεκοιμήθη. Ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ εὔρω χουστὴν τινα ἄλυσσιν, τὴν αὐτὴν τὴν ἀπὸ τοῦ τραχήλου του ἐξέσκαλε καὶ περιέβαλεν τῷ ἑαυτοῦ ὁ Ἰακώβος Σαβεραϊ. Ἡ ἄλυσσις αὕτη ἐτιμάτο πολλοῦ καὶ μετὰ βεβαιότητος ἐδύ ἀπὸ τῆς νῆς ἰσχυρισθῆ, ὅτι ὁ φέρων αὐτὴν δὲν προσεβλήθη ὑπὸ κλεπτῶν, καθόσον πρᾶγμα τὸσον πολύτιμον εὐρίσκειτο κατὰ γῆς καὶ ἐμπρὺς, ὅτι οὐδεὶς εἶεν αὐτό· ἐσυμπέρανε λοιπὸν ὁ Κουρσῶν, ὅτι ἡ ἄλυσσις αὕτη ἀπεσπάθη τοῦ εὐπατριδου, πετόντος μεθυσμένου κατὰ γῆς. Τὴν ἐκρυψε λοιπὸν εἰς τὴν θήλακα αὐτοῦ, διότι οἱ κλειόντες αὐτὴν κρῖκοι εὐραύθησαν, καὶ ὠρκίσθη νὰ μὴν τὴν ἐκδᾶλῃ τῶν χειρῶν του εἰς οἰανδήποτε περιστάσιν. Αἱ ταῦ παιγνιδίου ἀναμνήσεις τὸν ἐλύπησαν καὶ ἀνεστέναζεν, ἀναπολῶν τῆ μνήμην αὐτοῦ, ὅτι ὠρείλεν ἐβδομήκοντα γιλιάδας φράγκων τῷ Σαβεραϊ, ὅτι αὐτὸς δὲν τὰς εἶχε καὶ ὅτι ὑπεχρεώτο νὰ καταβάλῃ αὐτὰς τῇ ἐπομένῃ πρωΐᾳ. Ἡ κρίσις αὕτη τὸν ἀνήγαγε φυσικῶς εἰς ἀνάμνησιν τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς του, τῆς ἀδελφῆς του πρὸ πάντων, ἣτις ἦλθεν αὐτῷ ὡς ἄγγελος ἀγαθός, ὅπως τὸν ἀποσπάσῃ τοῦ ἀπασιῶν παιγνίου, τῆς ἀδελφῆς του, ἣν ἐμελλε νὰ ἀπογυμνώσῃ, ὅπως μὴ προσβάλῃ τὴν τιμὴν του διὰ τῆς ἀρνήσεως χρέους ἐπὶ λόγῳ συνολογῆ· ἔντος Μόνη καὶ ζωηροτάτη αὐτοῦ ἐνασχολήσις ὑπῆρχε τότε πῶς νὰ ἰδῇ τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν του, πῶς νὰ ταῖς ὁμολογήσῃ τὸ σφάλμα καὶ τὴν δυστυχίαν του, πῶς νὰ ταῖς ζητήσῃ συγχώρησιν. Ἀσφαλισθεὶς δὲ περὶ τῆς τύχης τοῦ Σαβεραϊ, ὃν ἐπίστευσεν ἀναμνηστικῶς εἰσελθόντα εἰς τὸ Λούδρον, ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν συνοικίαν τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, ὅπου κατοικεῖ ἡ νικόγένειά του, νὰ μὴν ἐπανέλθῃ δὲ εἰς τὸ παλάτιον Βεδίζου, ὅπου διέμενε, καθὼς ἀήγων εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ναυάρχου.

Περιέμενον εἰσέτι στιγμὰς τινὰς, περιπατῶν ἐπὶ τῆς ὄχθης, ἐλπίζων νὰ συναντηθῇ μετὰ τοῦ Ἰακώβου Σαβεραϊ· ἐφώνησε πολλάκις τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Ἀλλὰ μόνη ἢ ἡγὼ τοῦ ποταμοῦ τῷ ἀπεκρίθη Ἀπεφάσισε ὁριστικῶς νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὸ προάστειον τοῦ Ἁγ. Γερμανοῦ, ὅπερ ἐφαινετο ἀντικρὺ τοῦ ποταμοῦ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ὁποῖον ὑπεχρεώτο νὰ φθάσῃ διὰ περιδρόμου μακροῦ, ἐλλειπούσης οἰαδήποτε λέμδου, μόνης δυναμένης νὰ σμικρύνῃ τὴν ἀπόστασιν. Μὴ γνωρίζων ὅμως ἐχτελῶς τὴν ὁδὸν διευδύνθη τυχαίως πρὸς τὴν γέφυραν τοῦ Συναλλακτιρίου. Αἱ φωναὶ ὅμως αὐτοῦ εἰλκυσαν πρὸς αὐτὸν δύο καταβυθόφρους τῆς βασιλεῖδος φρουρᾶς, οἵτινες τὸν ἐπλησίασαν, τὴν δαῖδα ἀναμμένην κρατοῦντες, καὶ ἀπεμκρύνθησαν ἀφ' ἐν τρωπῇ τὸν ἠρεύνησαν. Φθὰς πλησίον τοῦ μεγάλου Σατελέ, ἀντικρὺ τῆς γαφύρας, ἔπεσεν εἰς τὸ μέσον σωρείας ἐνόπλιων ἐρχομένων βραδεὶ τῷ εἴματι καὶ ἀνευ δαδῶν ἐκ τοῦ Ληματοχειρίου. Ὁ σωρὸς αὐτὸς τὸν περιεκύκλωσε πρὶν ἢ λάβῃ καιρὸν νὰ σύρῃ τὸ εἶδος του καὶ τεῖθῃ εἰς ἄμυναν. Οἱ περικυκλώσαντες μολοντοῦτο αὐτὸν δὲν εἶχον φανερὰν ἐπιφάνειαν· ἦσαν ἔντιμα πρόσωπα ἀστῶν, ἐκφράζοντα ἀνησυχίαν μάλλον ἢ ἀπειλητικὰς καὶ ἐχθρικὰς διαθέσεις, καὶ τινες

μάλιστα ἐφαίνοντο μέχρι φόβου συγκεκινημένοι, ἐνῶ τὰ ὄπλα, ὅσα ἔφερον, προσέβητον ἔτι μάλλον εἰς τὸ κωμικὸν τῆς φυσιογνωμίας αὐτῶν καὶ δὲν ἐξήγγελλον, ὅτι ἐσκόπων νὰ τὰ μεταχειρισθῶσι. Οὕτω ὁ μὲν εἶχε, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς περικεφαλαίαν ἐφθαρμένην σιδεράν, ἄλλος πῖλον, ἄλλος σκοῦφον, ἄλλος ζῆφος ἐφθαρμένον, ἄλλος ἀρ. εδούζιον ἄνευ πυρῶν καὶ ἄλλα τοιούτου εἶδους ὄπλα· ὅλοι ὁμοίως ἔφερον μαχαίρας καὶ ἐγχειρίδια. Ὁ ὀδηγὸς τοῦ σώματος μολοντοῦτο, εἰ καὶ μὴ δεικνύμενος ἦτονος πολεμικωτέρου τῶν στρατιωτῶν αὐτοῦ, διεκρίνετο τοῦλάχιστον διὰ τὴν στρατιωτικωτέραν ἐνδυμασίαν του.

— Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς φυλάτῃ, ἀδελφέ! εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς δεικνύων τὸ περὶ τὸν βραχίονα τοῦ Κουρσῶν τετυλιγμένον μανδύλιον καὶ τὸν προσηρτημένον λευκὸν σταυρὸν εἰς τὸν τοῦ Σαβερᾶ πῖλον, ὄνπερ κατὰ τύχην ἀντήλλαξεν ἐκεῖνω πρὸς τὸν ἐδικόν του. Εἰσθε ἐκ τῶν ἡμετέρων!

Ὁ Ἴβες Δε-Κουρσῶν παρετήρησε τότε μόνον τὸ σημεῖον τῆς ἐνώσεως, τὸν λευκὸν δηλαδὴ σταυρὸν ἐπὶ τοῦ πῖλου καὶ τὸ λευκὸν μανδύλιον ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος, ὄπερ ἔφερον οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, οὐς ἐξέλαβεν ὡς περιπόλους τῆς πολιτοφυλακῆς. Ἐπεισθη, ὅτι ἡ τύχη περιέβαλεν αὐτὸν τῶ αὐτῶ συνθήματι καὶ ἔσχε τὴν φρόνησιν νὰ μὴ τοῖς ζητήτῃ οὐδεμίαν ἐξηγήσιν.

— Φαίνεται, ὅτι εἰς ἕκ τῶν ἀυλικῶν; εἶπεν ὁ ἀρχηγός, ὅστις ἐξηκολούθει ἐξετάζων αὐτόν. Μὴ σᾶς στέλλωσιν εἰς τὸ Δημαρχεῖον;

— Ὅχι! πηγαίνω εἰς τὸ προάστειον τοῦ ἁγίου Γερμανοῦ, ἀπερίβη ὁ Κουρσῶν, μὴν ἐνοῶν εἰσέτι τὸ κινδυνώδες τῆς βέσεώς του.

— Οὐδὲν μετεβλήθη τῶν διαταγῶν τοῦ βασιλέως; Εἶδομεν τὸν ἀθέντην Δούκα τῆς Γουίτζης διευθυνόμενον πρὸς τὸ Λουδῶρον. . . .

— Ὁ Δούξ τῆς Γουίτζης εἶναι ἐκτὸς τῶν Παρισίων, υπέλαβεν ὁ Ἴβες Δε-Κουρσῶν· διότι, ἀνεχώρησεν, ὡς γνωρίζετε, ἀμέσως μετὰ τὸ ἐγκλημα τοῦ θεράποντός του Μωρεβέρ. . . .

— Ομιλεῖς ὡς Οὐγκενώτος, εἶπεν εἰς τῶν τῆς ομάδος. Ἐὰν ὁ Ναύαρχος ἀπέβηθηκεν δὲν ἠθέλομεν εὐρίσκεσθε, εἰς ἣν ἦδη εὐρισκόμεθα βέσιν. . . .

— Σιωπή! διέκοψεν εἰπὼν ὁ διοικῶν, ὅστις πολλὸν κατέβαλε κόπον, ὅπως κρατῇ τὸν χαλινὸν τῶν ἐνόπλων του. Ἐπειδὴ ἔρχεσθε ἐκ τοῦ Λουδῶρου, ἐρωτῶ ὑμᾶς, Κύριε, ἐὰν τὸ ὠρολόγιον τοῦ Παλατίου μετ' ὀλίγον θέλει σημάνει τὴν σφαγὴν ἐδαρύνθημεν περιμένοντες. Ἐπρεπε νὰ ἠγῆσθῃ κατὰ τὸ μεσονύκτιον ἐπομένως ὁμοίως ἐδόθη τὸ σύνθημα διὰ τὴν πρώτην ὄραν, ἕττερον διὰ τὴν δευτέραν, καὶ ἦδη. . .

— Ἦδη, εἶπεν εἰς, δεκηγόρος φαινομενος, ἦδη φαίνεται, ὅτι ἡ δίκη ἀνεβλήθη πρὸς συζήτησιν καὶ ἀπόφασιν διὰ τὴν ἐπομένην Κυριακὴν.

— Τίς ἡ χρεια λοιπὸν νὰ στερωθῶσιν ἡμᾶς τοῦ ὑπνου, εἶπεν εἰς ἕτερος, καὶ νὰ κρατῶσι τὰς οἰκογενείας μας εἰς τὴν ἀκαλιπίσιαν;

— Καταχρῶνται, εἶπε τρίτος, τῆς καλῆς πίστεως τῶν ἐργατῶν καὶ μᾶς περιπαίζουσι, νομίζω!

— Ἡ ὠραία σφαγὴ βραδύνεται εἰσέτι, ὅπως δοθῇ καιρὸς εἰς τοὺς Οὐγκενώτους πρὸς ἐξαψιν τοῦ ἐμφυλίου πολέμου!

— Καὶ οἱ ἀχρεῖοι Οὐγκενώτοι, πιστεύσατέ μοι, ἔλουσιν κάμει κατὰ τῶν καττολικῶν, ὅσα οὗτοι σχεδιάζουσι κατ' αὐτῶν!

— Καλὴ ἐσπέρα, Κύριοι, εἶπεν ὁ, ἀρχὼν Κουρσῶν, ὅστις μετὰ κόπου καὶ ἀγῶνος κατέστειλεν ἑαυτὸν, ὅπως μὴν ὁμολογήσῃ ἑαυτὸν διαμαρτυρούμενον καὶ διαρρήδην ἐκφράσῃ τὴν ἀπαξίωσιν του. Ὅ, τι καὶ ἂν συμβῇ εὐχομαι νὰ σεβασθῆτε τὴν τιμὴν μάλλον τῆς ζωῆς.

— Κύριε, παρακαλῶ ὑμᾶς νὰ διηγηθῆτε τῷ βασιλεῖ ὅ, τι εἶδατε, εἶπεν ὁ ὀδηγός, ὅστις τὸν ἠκολούθησε διὰ νὰ τῷ ὁμιλήσῃ ἰδιαιτέρως. Εἶμι ὁ βιβλιοπώλης Καϊρβέρ, κατοικῶν ἐπὶ τῆς Γεφύρας τῆς Παναγίας, συνήθρισα δὲ τοὺς καλλιτέρους καττολικούς τῆς συνοικίας καὶ τοὺς ὄρμισα νὰ μὴ φεισθῶσι τῆς ζωῆς οὐδενὸς Οὐγκενώτου, ἔστω καὶ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ των.

— Μόνω τῷ Θεῷ τοῦ Ἰσραὴλ ἀπόκειται νὰ κρίνῃ καὶ τιμωρήτῃ ὑμᾶς! ἐφί ὕρισεν ὁ Κουρσῶν, στρέψας τὰ νῶτα πρὸς αὐτόν, μὴ θέλων νὰ σύρῃ τὸ ζῆφος. Εἶθε ὁ Κύριος ἐξυπνήτῃ τοὺς ἀδελφούς μου!

Ἐρρίφθη ἦδη εἰς τὴν προστυχοῦσαν αὐτῷ ὁδὸν καὶ πολλὰς διήλθε, τρέχων δραμαίως, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ αὐτὰς, σκοπῶν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὁδὸν Βεθίζου, ὅπως εἰδοποιήσῃ τὸν Ναύαρχον περὶ τῆς ὑπὸ τῶν καττολικῶν σκευωρουμένης συνωμοσίας, ἧς ἠγνόει τὴν ἔκτασιν, ἀλλὰ τῆς ὁποίας τὸν χαρακτήρα ἀρκοῦντως ἐξωγράφιζεν αὐτῷ ἡ ὑπὸ τοῦ τμηματάρχου Καϊρβέρ ἐκστομηθεῖσα λέξις σφαγὴ Ἐφοβαίτο μὴ ἡ σφαγὴ ἀρχίσῃ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, πρὶν ἡ προφθασῇ καὶ καλέσῃ εἰς τὰ ὄπλα τοὺς πρώτους τῆς θρησκείας. Ποῖα ἦσαν τὰ στιγματισθέντα θύματα; Τίνας ἐξελέξαντο ὡς δολοφόνους; Ἐνόμασαν τὸν βασιλέα καὶ τὸν Δούκα τῆς Γουίτζης! Αὐτοὶ λοιπὸν διεύθυνον τὴν αἱματοφυρτον αὐτὴν μηχανογράφειαν; Ὁ Κουρσῶν ἔτρεμεν καθ' ὅλον τὸ σῶμά του καὶ μόλις ἀνέπνεε, καταπιεζόμενος ἀπὸ τὸσαῦτα αἰσθήματα φρίκης, παραχῆς, ἀγωνίας καὶ ἀνυπομονησίας, ἐξαπτόμενα ἐν ἑαυτῷ. Ἐσπευδε τὸ βῆμα καὶ ἠσθάνετο, ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ καμάτου, εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ νὰ πέσῃ λειψθυμῶν. Ἀπὸ ἐνὸς βήματος, ἀπὸ μιᾶς στιγμῆς ἐκρέματο ἰσως τῶν ὁμοθητήσκων αὐτοῦ ἡ σωτηρία!

— Ὡ Θεέ μου! ἔλεγεν ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας αὐτοῦ, θέλω ἄρά γε φθάσει ἐγκαίρως; Ποῦ πηγαίνω; ποῦ εἶμαι; Οἱ δολοφόνοι ἀνυπνοῦσι καὶ τὰ θύματα κοιμῶνται! Ὁ ναύαρχος οὐδὲν ὑποπτεύει τῆς ἀτίμου προδοσίας. . . . Καὶ ἡ μήτηρ μου, καὶ ἡ ἀδελφή μου!

Ἐσκέφθη ἦδη περὶ τοῦ κινδύνου, ὅστις ἠπειλεῖ δύνω τόσω προσφιλῇ αὐτῷ ὄντα, καὶ ἀμέσως ἐσταμάτησε, παρ' ὀλίγον ἀνέβαινον ἐπὶ τὰ ἴχνη αὐτοῦ καὶ ἔτρεγεν εἰς ὑπεράσπισιν τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς του, ἣν ἐγκατέλιπε· ἀλλ' ἡ φωνὴ τῆς θρησκείας τῷ ὑπέμνησεν, ὅτι ὤφειλεν ἐν πρώτοις νὰ

σώση τὴν ζωὴν τῶν ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ ἀδελφῶν του· διότι τῶν γυναικῶν ἐμελλον βεβαίως νὰ φρεισθῶσιν ἐν σφαγῇ γενικῇ. Τὴν σφαγὴν λοιπὸν ταύτην ἀποστολὴν ἔχων νὰ ἐμποδίσῃ, τὸν ὑπέρτατον ἀρχηγὸν τῶν Διαμαρτυρομένων, τὸν ναύαρχον Κολινῶ ὤφειλε πρὸ παντός νὰ εἰδοποιήσῃ. ἤρχισε λοιπὸν τρέχων κατὰ τὴν διεύθυνσιν, ἣν ἐνόμιζε φέρουσαν αὐτὸν πρὸς τὴν ὁδὸν Βεθίζου. Διήλθεν ἀσθμαίνων καὶ καταβεβλημένος πλείπτας, ἅς τινες πρῶτην ἤδη φορὰν διήχθη καὶ μάτην ἐζήτηε ν' ἀναγνωρίσῃ. Ἐξηνητημένος, ἐκπεπληγμένος, ἀρηρημένος, ἠγνόει ποίαν νὰ ἐκλέξῃ μερίδα, ποίαν νὰ ἀκολουθήσῃ ὁδὸν, ὅτε ἐνόμισεν, ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὰ πέριξ τῆς ὁδοῦ Βεθίζου. Αἱ οἰκίαι, τὰ σημεῖα τῶν μαγαζιῶν, φρέσκο τι, Παναγία τις εἰς τὴν γωνίαν σταυροδρομίου, ἐϋπνησαν ἀορίστους ἀναμνήσεις εἰς τὴν κεφαλὴν του. Ἐλπίδος ἀκτίς λάμπει ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀποθαμβήσεώς του. Φθάνει εἰς τὸ τέμας του. Ἀναλαμβάνει τὰς δυνάμεις του, μέλλει λοιπὸν νὰ φράσῃ. . . Ἀλλὰ, στρέφων ὁδὸν τινα, βλέπει ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν Βαστίλλην!

— Κύριε καὶ Θεέ! ὑπετονθάρητε κλίνων τὸ γόνυ καὶ ἐνόων τὰς χεῖρας. Δὲν θέλεις λοιπὸν νὰ σώσω τοὺς πιστοὺς σου!

Ἦδη τὰ ὠρολόγια τῶν ἐκκλησιῶν καὶ μοναστηριῶν σημαίνουσι τὴν δευτέραν ὥραν. Τὰ κωδωνοστάσια, διὰ τῶν καθαρῶν καὶ ἀργυρῶν ἤχων των, φαίνονται χαριέντως ἀνταποκρινόμενα ἀλλήλους καὶ σχηματίζουσι οὕτως ἀπειρον συμφωνίαν, ἐν τῷ μέσῳ δὲ αὐτῆς ὁ κῶδων τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ δονεῖται καὶ δίδει τὸ σημεῖον τῆς σφαγῆς!

Α'. Ἡ ΣΦΑΓΗ.

Ὁ Ἰάκωβος Σαβεραιὶ δὲν ἐκοιμήθη ἐπὶ πολὺ πρὸ τοῦ τοίχου, ὅπου ἐξηπλώθη. Μόλις ὁ Ἰθες Λε-Κουρσῶν ἀπεμακρύνθη καὶ ὁ Σαβεραιὶ, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὕπνου αὐτοῦ, ἠπύρει περὶ τῆς περὶ αὐτὸν ἐπικρατούσης στιγμῆς· διότι, εἰ καὶ κοιμώμενος, προσεκτικὸν εἶχε τὸ οὖς εἰς τὴν φωνὴν τοῦ γένου εὐπατρίδου, ὃν ἔλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του, καὶ ὅστις μολοντοῦτο ὠδήγει αὐτὸν, εἰ καὶ ἀνάγκην καὶ χρεῖαν ἀπαραίτητον ἔχοντα τῆς ὑποστηρίξεώς του. Ἠνέωξεν ἐπ' ὀλίγου τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ καὶ κατεπλήχθη ἰδῶν ἑαυτὸν μόνον.

— Κύριε Κουρσῶν! ἐφώνησεν ἐπανειλημμένως διὰ φωνῆς ἀδιακρίτου καὶ τρεμούσης. . . Ἀπῆλθε νὰ παίξῃ καὶ νὰ πῆ ἄνευ ἐμοῦ! . . . Τὸ τοιοῦτον εἶναι ἐπιβουλή. . . Αἶ. Κύριε σύνοπλε! ὦραία, ἀρκατὰ καλὰ μὲ ἐπρόδωκες καὶ μὲ ἄφησες! . . . Πίνεις, χαμένε! . . . Διπλοῦν ἐξ! διπλοῦν! . . . Καλὰ! νὰ τον ἐρχεται! . . . ἐκεῖ! Κύριε Κουρσῶν. . . Σταματήσετε ὀλίγον ἐὰν ἀγαπᾶτε. . . περιμεῖνάτέ με! . . . Ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ καταβῶμεν εἰς τὸ Προακλόρι;

Δὲν κατώρθωσε νὰ ἀνορθωθῇ ἐπὶ τῶν ποδῶν του καὶ μετέπιπεν ἀκαταπαύστως βαρύτερον ἅμα ἐπὶ τοῦ τοίχου δὲν ἐστηρίζετο. Μουγκρίζων καὶ βλασφημῶν μετὰ λυγμῶν οἰνωδῶν δὲν ἀπεθαμβήνετο τοῦ σχεδίου του τοῦ νὰ καταφθάσῃ τὸν Κουρσῶν. Ἡ ἀ-

μετάθετος αὐτῆς ἰδέας ἐπέζη μόνη ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀκράτου μέθης του. Τέλος κατώρθωσε νὰ ἐγερθῇ καὶ καρκηνοστατῶν νὰ ὀδεύσῃ πρὸς τὸ Λουδρον, ὅπερ μολοντοῦτο δὲν ἔδλεπε καὶ δὲν ἀνεγνώριζεν εἰσέτι, εἰ καὶ δῶδες τινες ἐφώτιζον τὰς ἐπάλλξεις καὶ τοὺς πύργους τοῦ ἐν σκότει βαθυτάτῳ βεδυθισμένου ταύτου ὄγκου. Τὸ ἐνστικτὸν τῆς συντηρήσεως, ὅπερ ὀδηγεῖ πάντοτε τῶν μεθύσιων τὸν βίον, τὸν ἐμπόδισε νὰ ῥιφθῇ εἰς τὸν ποταμὸν ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς προκυμαίας, παρ' ἣ ἄσχημάτιζε. Πολλὰ ἠγωνίσθη καὶ πολλὰ ἔκαμε βήματα, ἀλλὰ μόλις κατώρθωσε νὰ εὐρεθῇ ἐπὶ τέλους ἐντεῦθεν τῆς μεγάλης πύλης τοῦ παλαιοῦ Λουδρου, τῆς βλεπούσης πρὸς τὸν Πύργον τοῦ Νέσλ καὶ ἀνταποκρινόμενης σχεδὸν εἰς τὴν πύλην τοῦ σημερινοῦ Λουδρου, κατέναντι τῆς Γεφύρας τῶν Τεχνῶν.

Ἡ μέθη του μολοντοῦτο δὲν ἠλαττώθη. Τοῦναντίον μάλιστα τόσο ἐξάλισμένος καὶ καταβεβλημένος ὑπῆρχεν, ὥστε δὲν ἐνθυμεῖτο πλέον τὸν Κουρσῶν καὶ περιεπάτει πλέον ψηλαφητὰ ὡς τυφλός, ἄνευ σκοποῦ καὶ ἄνευ σχεδίου. Καθ' ὁδὸν ἀπήνητησε μικρὸν τι πρόσκομμα, ὅπερ αὐθωρεῖ τὸν ἀνέτρεξε καὶ τὸν ἐρρίψεν ἐκτάδην κατὰ γῆς μετὰ μεγάλης βίας, καὶ προσέκρουσεν κατὰ τῶν σωμάτων τεσσάρων στρατιωτῶν Καλοθηριστῶν, φονευθέντων διὰ τοῦ ξίφους ὑπὸ τῶν φυλάκιων τῆς θύρας, διότι προσήγγιζαν τὸ Λουδρον, ὅπως κατασκοπεύσωσι τί ἐν αὐτῷ ἐγίνετο. Ὁ Ἰάκωβος Σαβεραιὶ οὐδόλως παρετήρησεν τὸ πρόσκομμα, ὅπερ μάτην ἐζήτηε νὰ ὑπερβῇ· ἐνόμισεν, ὅτι παλαίει πρὸς ἀνθρώπους φράσσοντας αὐτῷ τὴν διόδον καὶ ἤρξατο μαχόμενος κατὰ τῶν πτωμάτων τούτων, ὑβρίζων τε καὶ κτυπῶν αὐτὰ, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ, ὅτι δὲν ἀπεκρίνοντο οὐδ' εἰς τὰς ὕβρεις οὐδ' εἰς τὰ κτυπήματά του.

— Ξεσπαθίσατε, ξεσπαθίσατε λοιπὸν! ἐκραύγαζεν αὐτὸς σφραδάζων ὡς δαιμονιζόμενος. Ἄθλιοι, ἀχρεῖοι, ὄντα ψωραλαῖα, ἀνάνδροι! Ἡ πανοῦκλα, ἡ κασιδα (κνυός), ἡ λέπρα νὰ σᾶς πιάσῃ ἀπὸ τὸν λαιμόν! . . . Εἰς τὸν Θεόν μου, θὰ σᾶς κόψω τὰ αὐτιά, ἄθλια ὄντα. . . Ἔλα! ἐδῶ Κύριε Κουρσῶν! τρύπησον αὐτοὺς μὲ τὸ ξίφος σου πέρα καὶ πέρα, φίλε μου! . . . Ἔγχε! κτύπα εἰς τὰ γεμάτα, κάμε τους κῶσκιον! . . . Ἀκόμη! Ἀκόμη! . . . Ὡ πόσον ὦραία τὸ κατωρθώσαμεν!

Ἐπίσθη λοιπὸν, ὅτι ὁ Ἰθες Λε-Κουρσῶν ἔσκευσεν εἰς βοήθειάν του, ἐνῶ αἱ ἐναντίοι του, δέσαντες τὰς χεῖρας του, ἐπεχείρουν νὰ τὸν κλέψωσι· διότι ὁ ἠχος χρυσῶν τινῶν νομισμάτων πεσόντων τοῦ θηλάκος αὐτοῦ, τῷ ἀνέμνησαν, ὅτι ἔφερε σημαντικὴν χρημάτων ποσότητα. Καὶ τότε ἤρχισε μανιωδῶς ὑπερασπιζόμενος ταύτην· ἀλλ' ἀντὶ νὰ μεταχειρισθῇ τὸ ξίφος του κατὰ τῶν φανταστικῶν ἐχθρῶν του, εἶχε τοὺς δύο βραχίονας μέχρι πυθμῆνος βεδυθισμένους ἐντὸς τῶν θηλάκων, κρατῶν ἀσφαλῶς ὅσα ἐν τῷ παιγνιδίῳ ἐκέρδιζε χρήματα. Αἱ χεῖρες του, συσταλεῖσαι καὶ ἀναίσθητοι καταστάσαι, τῷ ἐφαίνοντο δεδεμέναι· ἐπειδὴ δὲ ἡ μέθη καὶ ἡ παραγῆ παρέλυον ὅλας τὰς δυνάμεις τοῦ σώματός του, δὲν ἐόρα-

δινε νὰ φαντασθῆ, ὅτι τῷ ἔδενον τοὺς πόδας διὰ σχοινίων καὶ ὅτι τῷ ἔφραττον τὸ στόμα. Μόνην τὴν κεφαλὴν ἐκίνοι ἐλευθέρως, καὶ ἔρπιων περιεπλήχθη ὑπὸ τὰ νεκρὰ καὶ αἱματόφυρτα ταῦτα πτώματα, ἅτινα ἐβάρυνον ἐπ' αὐτοῦ δι' ὅλου τοῦ ὄγκου των καὶ τὸν κατέπνιγον. Ἐκινεῖτο πανταχόθεν, ὅπως ἀπαλλαγῆ τῶν φρικτῶν τούτων δεσμῶν, οὓς ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἠσθάνετο ἐτι μᾶλλον συσφιγγόμενους. Τρίζων τοὺς ὀδόντας, ἀφρίζων, ἀσθμαίνων ἐζηντλεῖτο εἰς ἀπηλλισμένας κινήσεις, ἕως ὅτου τέλος, καταπτήσας εἰς ἀτελῆ ἀκίνησιαν καὶ σχεδὸν ὅλως καταπνιγείσ ὑπὸ τῶν ἐπ' αὐτοῦ πτωμάτων, δὲν ἐδυνήθη νὰ ὑποφέρῃ ἐπὶ πλέον τὰς ἀγωνίας τοῦ στενοχωροῦντος αὐτὸν φρικώδους ἐφιάλτου. Ἐνόμισεν, ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ θανάτου, ἐξέθαλε κραυγὰς παρζπόνου καὶ ἐλειποθύμησε, παρδιδὼν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καὶ τοῦ συνόπλου αὐτῷ εἰς τοὺς ἀγγέλους τοῦ Παραδείσου.

Αἱ κραυγαὶ τοῦ Ἰακώβου Σαβεραϊ ἐγένοντο ἀφαιρητὴ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ Λούδρου ἐνωματία τῶν λογχοφόρων τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς, οἵτινες ἐπεσκέφθησαν τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ. Ἀνεγνώρισαν τὰ τέσσαρα πρῶτα θύματα, ἅτινα ἐπὶ τοῦ μέρους τούτου πρὸ ὀλίγου ἐξήλωσαν, πρὸ τοῦ ἐξώστου τῶν αἰθουσῶν τοῦ βασιλείως ἐν τῷ νέῳ Λούδρῳ, ἀλλὰ δὲν παρετήρησαν συνάμα, ὅτι καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν τεθνεώτων ἠῤῥησε διὰ πέμπτου πτώματος, ὅπερ δὲν ἡμεσὺλλησαν καθὼς τὰ ἄλλα. ἤρξαντο νὰ κεντῶσι τὰ σώματα ταῦτα διὰ τῶν κοντῶν αὐτῶν· εὐτυχῶς ὅμως ὁ Σαβεραϊ, μὴ κτυπηθεὶς, ἐξελήφθη οὕτω ὡς τεθνεώσ.

— Νά! αὐτοὶ οἱ κολασμένοι ὠρῶντο γῆες καὶ προχθές! εἶπεν εἰς τῶν λογχοφόρων λυσσῶν περὶ αὐτούς.

— Μὰ ταῖς οὐραῖς τῶν πεντακοσίων διαβόλων! εἶπεν δεύτερος λογχιστής, δεικνύων τὰς κνήμας τοῦ Σαβεραϊ, προκυπούσας κάτωθεν τῶν πτωμάτων ὑπὸ τὰ ὅποια κατεπνίγετο: ἰδοὺ εἰς τῶν γαλαντόμων μας, ὅστις ἐρύλαξε τὰ ὑποδήματά του! Μήπως λογαριάσῃ νὰ τὰ μεταχειρισθῆ εἰσέτι ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Βελζεβούλ, τοῦ αὐθέντου του;

Ὁ λογχιστής οὗτος ἠθέλησε νὰ ἐκβάλλῃ τὰ πέδιλα τοῦ ὑποτιθεμένου νεκροῦ· ἀλλ' ἐνῶ ἔσυρεν αὐτὰ τμήμα αὐτῶν ἔμεινεν εἰς τὰς χεῖράς του· τοσοῦτον ἤδη ὄριμα καὶ μεταχειρισμένα ὑπῆρχον· ἀλλὰ καὶ δύο χρυσὰ δουκάτα, οὐχὶ μακρὰν ἐρριμένα, ἀπέσπασαν ὀλοτελῶς τὴν προσοχὴν αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων λογχιστῶν, τῶν ὁποίων ἤδη ἡ πλεονεξία ἐδραζεν. Καὶ τοῦ εὐρήματος τούτου ὅλοι ἐζήτουν νὰ μεθέξωσι, παρ' ὀλίγον δὲ ἤρχοντο εἰς αἱματηρὰν κάλην.

Τὸ παράθυρον τοῦ ἐξώστου τοῦ βασιλείως ἠνεώχθη τότε καὶ δύο θαλαμηπόλοι, φέροντες δάδας ἀνημμένας, προσέβησαν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου πολλῶν ἄλλων προσώπων, ἅτινα ἐπλησίασαν τὰς κιγκλίδας ὅπως θεωρήτωσι τὸ Παρίσιον. Ἡ λάμπρις τῶν δαδῶν ἐφώτισε πρόσωπον παλιδόν καὶ ἀπαίσιον, φέρον τὴν σφραγίδα τοῦ πεπρωμένου καὶ συντεταραγμένου ὑπὸ βιαίων παθῶν παλαιόντων μετὰ τῆς συνειδήσεώς του.

Ἄμα τὸ πρόσωπον τοῦτο ἐφάνη, οἱ λογχισταί, αἵτινες ἐπιλονεῖκου, ἐφυγον ἐν ἀταξίᾳ καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ Λούδρον. Τὸ πρόσωπον τοῦτο ἦν ὁ Κάρολος Θ', συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς βασιλομήτορος, τοῦ ἀδελφοῦ του δουκὸς τῆς Ἀνδεγαβίας, τοῦ δουκὸς τοῦ Νεζέρου, τοῦ Ταβδάνης καὶ τοῦ Κόμητος Ρέτς. Ὁ Βασιλεὺς σιωπῶν ἐθεῖτο τὴν πόλιν ἣτις ἐφαίνετο ὡς δι' ἑορτὴν φωτιζομένη καὶ ἐπληροῦτο ἤχων ἀδιακρίτων αἰφνης ὁ μέγας κώδων τοῦ Ἁγίου Γεοργανοῦ τοῦ ἀπὸ Ἰζεροῦ ἐσήμανε:

— Τί εἶναι τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ Κάρολος, ὄνπερ ἠθέλε τις ἐκλάβει ὡς ἐξυπνήσαντα ληθαργίας τινος εἰς τὸν ἤχον τοῦ κώδωνος τούτου. Κυρία μου καὶ Μήτηρ μου δὲν ἔδωκα ἐγὼ διαταγὴν; . . .

— Ἐγὼ, ὑπέλαβεν Λίκατερίνη ἡ τῶν Μεδίκων, ὅταν διετάξατε νὰ καθαρίσωσι τὸ Λούδρον τῶν Οὐγκενώτων εὐπατριδῶν, οἵτινες ἐν αὐτῷ κατώκουν, διέταξα νὰ σημάνωσι τὸν κώδωνα τῶν ἐπικηδεῖων τοῦ Ναυάργου. Αὐθέντα! θέλετε βασιλικῶς ἐκδικηθῆ, σὰς βεβαίω, καὶ ἤδη αἰσθάνεσθε βεβαίως, ὅτι εἰσθε ἀληθῶς βασιλεὺς.

— Σὰς ὑπερευχαριστῶ, Κυρία, διὰ τὰς ἀγαθὰς ὑπὲρ ἐμοῦ διαθέσεις σου. Αὐτὸς ὁ Κύριος ἔστω μοι μάρτυς, ὅτι πλύνω τὰς χεῖράς μου δι' ὅσα ἐν γείνωσι . . . Ἐλάβον μέτρα πρὸ πάντων ὅπως μὴ χυθῆ αἷμα ἐντὸς τοῦ Λούδρου, τῆς ἀκαρὰβιάστου κατοικίας τῶν βασιλέων τῆς Γαλλίας;

— Κατὰ τὴν διαταγὴν ἡμῶν, αὐθέντα, εἶπεν ὁ Κόμης τοῦ Ρέτς, ποινὴ θανάτου ἐπιβάλλεται κατὰ παντὸς τοῦ τολμήσαντος νὰ μιάνῃ τὴν κατοικίαν Ἰγῶν διὰ φόνου.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΕΚΤΥΠΩΜΑΤΩΝ

ΑΡΧΑΙΩΝ ΣΦΡΑΓΙΔΟΛΙΘΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ.

(Συνέχεια. Ἴδε φυλλάδ. ΡΓΘ.)

—ο—

ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ.

Ἐπειδὴ μετὰ τὸ ἐκτυπωμένης τῆς περιγραφῆς, ἐπλουτίσθη ἡ συλλογὴ τῶν ἐκτυπωμάτων, προστεθέντων αὐτῇ ἑτέρων ἐβδομήκοντα περίπου, ὧν τὰ τεσσαράκοντα εἰς ἀφείλονται εἰς τὴν φιλοφροσύνην τοῦ Κ. Ν. Δραγοῦμη, εἰς ὃν ἀνήκουσιν οἱ ἰσάριθμοι σφραγιδολίθοι, ἐκρίθη εὐλογον νὰ προσαρτηθῆ ἐν τέλει καὶ τούτων πάντων ἡ περιγραφή. Καὶ συνεχίζεται μὲν ὁ αὐτῶν ἀριθμὸς, προσσημειοῦται δὲ καὶ ἕτερας δει-